

Sagor för barn på svenska

berattelser.se

Моя первая подорож до Белнигоро

micra

Skriven av: Lesley Koyi, Ursula Nafula

Illustrerad av: Brian Wambi

Översatt av: Oksana Duchak

Denna saga kommer från African Storybook (africanstorybook.org) och vidarebefordras av Sagor för barn på svenska (<https://berattelser.se/>), som erbjuder sagor på många språk som talas i Sverige.

Detta verk är licensierat under en Creative Commons Erkännande 4.0 Internasjonal Lisens. <https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/deed.sv>

✎ Lesley Koyi, Ursula Nafula
🗉 Brian Wambi
📄 Oksana Duchak
😊 ukrainska
|| nivå 3

Моя первая подорож до Белнигоро micra

На маленькій автобусній зупинці у моєму селі було багато людей та переповнених пасажирами автобусів, а на землі скрізь валялись різні речі. Закликальники активно викрикували маршрути своїх автобусів.

“Місто! Місто! На захід міста!” -
викрикував закликальник автобуса. Саме
цей автобус був мені потрібний.

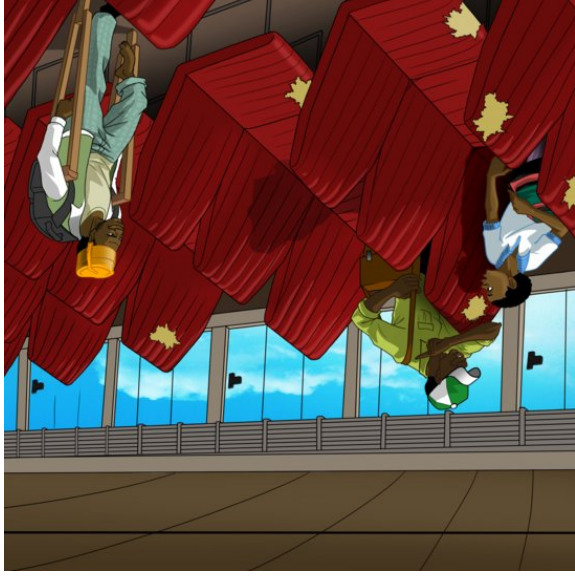
Автобус до міста був майже заповнений, але люди все ще намагались зайти всередину. Деякі люди залишали свій багаж у спеціальному місці під автобусом, тоді як інші - на спеціальних полицях всередині автобуса.

Автобус, який повертався до мого села, наповнювався пасажирами дуже швидко. Скоро він рушатиме на схід. Але зараз найголовніше для мене - це знайти будинок мого дядька.

Пасажири міцно тримали свої квитки в руках, намагаючись знайти вільне місце у переповненому автобусі. Ось жінка з дітьми зручно влаштувалися для довгої подорожі.

Через дев'ять годин я прокинувся від голосного стукоту і закликання пасажирів до мого села. Я вхопив свою маленьку торбинку і вискочив із автобуса.

Я знайшов собі місце біля вікна. Чоловік, який сидів біля мене, міцно стискав у руках зелений пластиковий пакет. Чоловік був у старенькому пальті та старих сандалях, і він був дуже схвильований.

Під час подорожі я намагався запам'ятати назву місця, де жив мій дядько у великому місті. Я навіть бурмотів її, коли засинав.

Я виглянув у вікно і зрозумів, що я покидаю своє село, де я виріс. Я прямував до великого міста.

У думках я повертався додому. Я все думаю про те, чи моя мама буде у безпеці, чи мої кролики принесуть гроші, чи мій брат не забуде полити саджанці дерев.

Нарешті посадка завершилась, і всі пасажери знайшли свої місця. Рознощики-продавці пропихались всередину автобуса, щоб продати пасажиром свій товар. Кожен продавець викрикував назву товару, який він хотів продати. Для мене всі ті слова були такими смішними!

Чим довше ми їхали, тим спекотніше ставало в автобусі. Я заплющив очі і намагався заснути.

Коли автобус рушив, я виглянув у вікно.
Мені стало цікаво, чи я коли-небудь ще
повернусь до свого села.

12

Дякі пасажирки купували напої, інші -
якусь перекуску, і починали жувати. Ті,
які не мали грошей, просто дивились.
Серед них був і я.

9

Гучний звук автобуса перервав усі ці “розваги”. Цей сигнал означав, що автобус був готовий вирушати у дорогу. Закликальники голосно кричали до рознощиків, щоб вони виходили з автобуса.

Рознощики товарів пропихались до виходу. Деякі ще віддавали решту пасажирам. Інші - до останнього намагалися щось продати.